

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 10. LIPNJA 1951.

BROJ 24

UČITELJ SVIMA PRIJATELJ

KREPOST VJERE

Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno! Tako glasi jedan zavij u litanijama presvetog Srca Isusova.

I doista, nitko nije imao nikada tako široko prijateljsko srce, kao što je to imao naš Spasitelj, Svima, svima bez razlike. On je pružao svoju potpunu ljubav i svoje potpuno prijateljstvo. On je s tom ljubavi i prijateljskom pristupao k svima i sve primao. I velike i male. I bogate i siromašne. I najokorjelije grešnike, ako su se iskreno kajali.

Kod Spasitelja nije imao nitko veće prednosti. Ni lijepo lice ni viši duh ni vanjski sjaj ni visoki položaj. Njemu je bilo njerodavno dobro i iskreno srce. Njegova je lozinka bila: »Sinko, kćerko, daj mi srce svoje«. Zato evangelista Iva tako ljepo crta one, koje Spasitelj prima i napominje vlast kakvu im daje. On veli: »A koji Ga primiše, dade im vlast, da budu djeca Božja, onima, koji vjeruju u ime Njegovo, koji ni su rođeni ni od krvi ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve nego od Boga« (Iv 1, 13).

Zidovi su bili prije »izabrani naroda« i »vinograd Božji«. Bilo je vrijeme, kad je veliko mnoštvo puika bilo »prijatelji Božji. Ali uza sve to Spasitelj nije kod njih našao nankolnosti. Zato je i rekao: »Narod ovaj poštuje me usnama, ali srce njegovo daleko je od mene. Uzalud me poštuju, a uče nauke, koje su zapovijedi ljudske« (Mt 15, 8).

Oni su se divili Njegovoj neskoj mudrosti. Ali njihovi hvalospjevi o Njemu ostali su samo na njihovim ustima. Oni su bili slični velikoj vodenoj struji, koja ispočetka velikom snagom provali i prijeti da će sve »potopiti, a onda doskora malo po malo išezne u pjesuku. Spasitelja su priznavali i poštivali kao velikoga čudotvorca i prijatelja bolesnika. Ali to njihovo priznavanje i poštovanje bilo je trenutačno, kao što je trenutačno mnoga zemaljska ljubav, koja se jedva razbuktati i već hrzo utrne i zaprete se u pepeo.

Kad je poganski kralj Antioh porušio i poništio Židovima oltare Gospodnje, sagrađiše braća Makabejci nove. Tako je i Krist htio sagrađiti nove oltare u srcima svojih prijatelja. Na njima je imala gorjeti: vatra ljubavi Božje, mrtvenje, samozataja i ljubav prema križu. Ali upravo ove kreposti nisu se sviđale Židovskim dušama. Zato ih je Krist odbacio. On je prema riječima svoga Preteče položio sjekiru na stablo smokvino, koje je bilo okičeno bujnim lišćem, ali nije nosilo nitakvoga ploda. On je uzeo lopatu iz ruke i očistio gumno. Pšenicu je sabrao u žitnicu, a pljevu spalio u neizgorivog vatri.

Pšenice Njegovih vjernih bilo je jedva za jednu punu šaku. Možda nije bilo više od tri stotine odabranih, koji su pošli s Gedeonom na neprijatelja. Za njih je to bila kušnja kao što je i za prijatelje Isusove, ali oni postadoše junačke duše.

Spasitelj se, približavaju dušama onako, kako se bio približio i Apostolima t. j. pričinio se kao da će ih mlimoići: »I vidio ih je, gdje se muče veslaajući, jer im bijaše protiv vjeter. Oko četvrte noćne strazje dođe k njima idući po moru, a htio je da ih prođe... mislili su, da je sablast, i povikaše; jer Ga svi vidješe i pojašise se. I odmah progovori s njima i reče im: Uzđajte se, ja sam, ne plašite se! I uđe k njima u ladicu, i stiša se vjeter. I još su se više divili u sebi« (Mrk 6, 48-52).

Apostoli su zaustavili Isusa i On im se onda pridružio. Tako i duše treba da Ga zaustave i pridrže. Prije svega mora se u njima podići slatnja, da Onaj, koji ih hoće mlimoići, nije običan čovjek. Božanstvo se naime Spasiteljevo ne pokazuje u blistavoj veličnosti niti u napadnoj ljepoti. Ono samo lagano prosijaje iza jednostavnog oblića sluge. Njega ne će nikada zamijetiti ni upoznati zemaljski čovjek, koji nema smisla ni razumijevanja za ono, što je duhovno i više. Ali Božju blizinu naslu-

ću duše, koje imaju dobru i poštenu volju, koje pokazuju prema Bogu pouzdanje i ponizno podlaganje. Njih nuka na to ljubav, koja ih diže premda onome, što je gore. One Ga onda prizivaju i zadržavaju. Spasitelj je na gori proglasio osam blaženstava. I prije nego se ona nastane u vjernu dušu, mora se srce očistiti i isprazniti od svih veza za zemaljska dobra. Mora biti slobodno od svake srdžbe, jada, od pretjerane ljubavi za zabavama, od nepravde i surovoći, od nečistoće, od svadanja i nestrpljivosti, od svih slaboba i sustezanja prema križu i trpljenju.

Sreća, da netko bude učenicom i prijateljem Boga-čovjeka, predpostavlja ili pobožan način života ili veliko kajanje za prošli grešni život. Tko nije odlučio, da svoje osjećanje i mišljenje uvede u životni krug višega svijeta, taj se sam isključuje iz Božjega kraljevstva.

Takovi, eto, treba da budu učenci i prijatelji Kristovi. Isus je govorio svima, i narodu i učenicima svojima: »Ako tko hoće da ide za mnom, neka se odreče samoga sebe i krme križ svoj, i ide za mnom! Jer tko hoće da spasi život svoj, izgubit će ga. A tko, izgubi život svoj poradi mene i evangelija, spasi će ga. Jer što koristi čovjeku, da sav svijet zadobije, a dušu svoju da izgubi« (Mrk. 8, 34-37).

Dođite

Dođite k meni danas povorke duge,
što u svojem srcu bezbroj teških
nosite bolova,
I ja ću s vama pjevat pjesmu toge,
praćenu zvukom akordnih molova.

Oh, teško je, teško, kad je čovjek sam,
kad susreće svuda samo prezir ljudi.
Iz iskustva svojeg to već dugo znam.
Oj, dođite sva, čas smirenja rudi.

O, dođite vi, što srca su vam pustja,
jer ljubavi u njih nijesu vam dali,
o njoj će vam moja da pričaju usta,
jer o tomu niste ništa znali.

Dođite, sad be ikakva straha,
ja ću vas vodit do Ljubav: Svete.
Kralj Ljubavi ove, Kralj je siroma-

maha,
i svaki je od vas Njemu pravu dijeta

Oh, dođite stoga prezreni svi
na moju česmu,
iz vaše će duše bezbroja nestati
bolova.

I pjevat ćemo skupa zahvalnu
pjesmu,
praćenu zvukom akordnih molova.

TI, O GOSPODE

Duša mi je prazna —
Tko će je ispuniti,
Ako ne Ti, o Gospode!

Duša mi je žedna —
Tko će je napojiti,
Ako ne Ti, o Gospode!

Puna sam grijeha —
Tko će me posvetiti,
Ako ne Ti, o Gospode!

Duša mi je gladna —
Tko će je nahraniti,
Ako ne Ti, o Gospode!

Svijet je pun tame —
Tko je moje svijetlo,
Ako ne Ti, o Gospode!

»Bože, koji sjediš na
prijatelju i sudiš pravo,
budi uočite ubogima
u nevoľje« (Pa. 9, 5).

Na Stepanicom
donošnje sv. Mioš

Privodjeda se o knezu, imenom Igo, da je jednom privedo gorbu i porvao na nju mnoštvo plemića, koji su tada bili još pogani, a porvao je i mnoštvo stromaha, koji su bili već kršćani, pa je ove zadnje stavio na prvo mjesto kod stola. Plemići su se našli povrijeđeni, pa su prosjedovali, da su zastupljeni pred onim niskim svijetlom. Knez im reče: »Kolikogod vi bijeli odlična roda, ovi su ipak kolikogod ih svijet smatra maleniima, u čast: daleko pred vama, jer imaju svetu vjeru, koju su primili u sv. krštenje.«
Valja još naglasiti, da sv. vjera istom onda posjeduje svoju punu vrijednost, ako nije mrtva i neodolna na dobrim djelima, nego ako je živa i djelotvorna.

VJERNOST

Što je vjernost? Ti si obćao jednino savjetu oče na oko, rukom o ruku, da se može na tebe osloniti. On ti se sabvalio i sretno posao kući. I sada razuna s time, da imade jednoga vjerna prijatelja. Neka ti bude sramota, ako si prevratio nade ovojaka, i ljubavo ga napustio. Činiš mu zlo pod obrazom prijateljstva. Ako ma tobom pružiti pomoć, a doista gledaš s tim zadovoljstvom, kako on propada.

Što je vjernost? Ti si pred oltarom odabrao svoga drugu, da samo njemu pripada tvoja ljubav, marljivost tvojih ruku i svoja odušanost. A ti si tjeđ-nom, mjesecima i godinama svoju ljubav i prijateljstvo iskazivao drugome i bio si s njime jedno tijelo i jedna duša. Štitiš se, ako tvoja vjernost nije podležila čas žestoke kasnije i vrijeme nesvojoljubne odsutnosti.

Što je vjernost? Ti si primio todu službu, posao, namještenje u jednoj radnici. I tako si preuzio obvezu, da ćeš raditi i brinuti se za imputa i dobro drugoga kao za svoje vlasništvo. Nećanast si, ako si se nepravdom tuđim obogaćio, ako si sebi prevratio vlast nad time, ako si svaki nenadzirani čas upotrebio kao povod da ništa ne radiš ili lijeva da radiš.

Što je vjernost? Otac i majka su ti kćakvili dvadeset godina ljubav i brigu. Ulijevali su ti i zasadivali ciljebe svoje življene mladost neopražnjenom odušanosti. Mučili su se i radili, da ti učine poštena naučica, a tvoje je oko s ponosom i radošću počivalo na njima. Prezira si vrjednac, ako se hladno i bez srca udaljuje od praga oćakne kuće kao da si stranac, kao da te ništa dobra ne veže s obćenom tvojih staraca.

Što je vjernost? Ti si dugi niz godina u svojoj mladenačkoj slabosti čuvao i ljubavnu svog zaka, zakleo vjernosti svojoj domovini, da ćeš sa svojom mudrošću snagom štiti i braniti njezinu slobodu i sigurnost, pa makar trebao i umjeti za to. I treba da umreš, ako si postao njezinim ljubavlom i mećućem u pogibljivi, nuđni i tegobama.

Što je vjernost? Ti si se jednom zakleo na vjeru tvojih otaca i s oduševljenjem obćao: »Ja se zavjetujem na teta Neka propasti, ako sada prekršiti i ruđiti vjeru oćaknujućim mladima. U knjizi jednoga pjesnika stoji: »Ne ma ništa jednolike, nego bi je jedan ovojek, koji nema snage, da diri vjernosti. Nevjera upropaćuje svakoga ovojaka i ruši njegovo poštovanje. »

Tu radi nevjerno znaćice i hodie, gubi poštovanje pred sobom samim. Kao da časi ižako svijetlo i sebi i pada u mrak, i nije rijeđak sluđaci, da i budljivo odražuju život, jer ne mogu živjeti zbog radnje nad sobom samim. Tko loše vjernost, taj ruši posljednji potporanj u Božjem bratstvu svoje duše. Vjernost opemjenjuje svakoga ovojaka, bio on inače sromašan, slab i bijedan.

Ovojek, na oćoj se vjernosti se može graditi, ne vrtiđi ništa. On nije ni na kakav posao, ni za prijateljstvo ni za brak. I ma samim nerazumnim životnom ništa ma njeđine se vjernosti. Čovjek, na vjernosti, na vjernosti i vjeri počiva prijateljstvo, saobraćaj, ponašanje, vladanje i svi drugi odnošaji među ljudima. Sruđiti taj temelj, sve se koleba i ruši, sve propada. Kad države i staleži izgube vjernost, vjeru jednan prema drugome, sve je propalo. Tko se odriće svoje dušnosti, gubi prava, koja su s dušnošću vezana, on vara i bude prevarenc (Herder).

Jamativno vjernosti počine oćna, kad se ma to doprineš žrtve i pobjna naravna nećaknost, i nema od toga vladilje korist, nego se promilje nećakna i neuvoljiva vjernost. Knježevnik Juraj Elpat kaže: »Vjernost i postojanost zna-

Konačna svrha ćudorednosti — SLAVA BOŽJA

Svi smo mi na ćstvu s ćljenjem, da naš razum svladi i kod svakoga ćna prosuđuje, da li je dobar ili zao. Ako je neki ćn u skladu s razumom, proglađuje ga razum dobriim, a ako se protiv razuma, proglađuje ga razum zlim. Odmoh tja dobre oćjene kod ćna, do-lazi od volje nalog — treba ga izvršiti, a tja zle oćjene dohodi od volje zabranu — ne smije se ćniti. Konaćni razlog, zašto naš razum tako nastupa, jest u Bogu, koji je sve stvorio i s takvim sposobnošćima snabdio.

Pitanje je, kojega se umjetlja driođ Gospod Bog, kad je odredio, da naš razum ovakvo postupaj? Zašto je Gospod Bog odredio, da su baš određeni ćni u skladu s našim razumom i prema tome dobri, a drugi su protiv našega razuma i prema tome zli? Zadnja svrha ili najviša svrha svemu, što postoji u svemiru, jest Božja slava. Sve u svemiru ima slaviti Boga. Nerazumna bića slave Boga time što postoje. A razumna bića slave Boga na taj naćin, što razumom spoznaju Boga i slobodnom voljom odabiru i vrše one ćne, koji su na slavu Boga. A drugotna svrha svemira je u tome, da razumni stvorci, kao što smo mi ljudi i Anđeli, slavimo Boga budemo i sami u Bogu zauvijek sretni.

Ljepša kuća tim samim, što postoji, slavii svoga graditelja. Makar si kuća nije svijetlo svoga oćtanika i svoje vrtjednosti, ipak upozoruje sve prolaznike: Gledajte i divite se momu graditelju, koji je me ućen, kad je umlo me, nego ovako ljepo i vrtjedno izgraditi. Strojevi u tvornici slave svoga izumitelja. Tko god ih vidi, odmah pomisli na izumitelja i vne mu se udah i izgruđuju. Mora da je neobćeno umaa izumitelj ovih strojeva. Umjetnici izvezeno odijelo samo po sebi, makar si tja, ga nije svjedstvo, slavii svoju umjetnicu. Makar je ljudi i ne poznaju, pu umjetnici zakljućuju, da je ta umjetnica posebno vješta u umjetnom vezanju. Tako ćtva prkrođ: rude, biljke, cvljeće, drveća, ribe u vodama, ptice u zraku

i životnje po zemlji tim samim, što postoje poćinuju na sebi maćnost i velićnu Bođu i time slave Boga.

Razumni pak stvorci: Anđeli i mi ljudi, razumom spoznajemo i oćjenjujemo Bođu savršenost i Bođu ljepotu, i slobodnom voljom odabiremo sredstva i naćne, kako ćemo u svom životu izćdi Boga i Njegovu velićnu, pa tako slavljeno slavimo Boga. Dok nerazumni stvorci nevjesnije nose i pokazuju na sebi velićnu Boga i do-slođno time nevjesljivo slave Boga, do-lje me, razumni stvorci, velićnu Bođu razumom upoznajemo i visoko oćjenjujemo, a voljom — to znaći, vrtjedju i ćnom — poduzimamo sve da i drugi Boga upoznaju i Bogu se dive, a to će reći: slavljeno slavimo Boga. Za nagradu, što slavljeno slavimo Boga, odredio je Bog Anđelima i nama ljudima zauvijek sretni prekogrobni život.

Slava, dakle, Božja i sretni prekogrobni život razumnih stvorova je u svrhu, zbog koje je Bog stvorio svemir. Prema toj svrbi uređen je i naš razum. Bog je stvorio naš razum tako, da je sve ono, što nas dovodi k Bogu i Boga slavi, u skladu s razumom i prema tome dobro, a što nas od Boga odvodi i nije na slavu Bođu, to je jamstvo razuma i prima tome zlo. Jedno je, dakle, da je Bog imao pred ćna svoju slavu i naše dobro i kod stvaranja našega razuma, pa ga je u vćdu ove svrbe urećio tako, da sve, što vodi k slavi Božjoj i našem spasenju, sudi dobriim, smatra za dobro, a što je protiv Boga te ujedno i protiv našega spasenja, sudi zlim. Od Boga poćinujemo, u vidu Boga i Njegove slave treba da sve u svijetu prosuđujemo, za Bogom treba trćti ćstavim svojim bćdem do posljednjega daha svoga života. Tu je misao divno izćgazo sv. Augustin kad je rekao: »Stvorio si nas, Gospode, za sebe, i zato je nemarno erce naše, dok se ne smiri u Tebi.«

Ćudo ljubavi

Gospodine, sa sedam ljubeva i malo ribica Ti si nahranio ćestri tisuće ljudi. Nahranio si gladne i umorne, one, koji su došli da slušaju Tvoju Rijeć. Ćudo Tvoje boćanske ljubavi, koje je onda zadivilo narod, ponavlja se i dan-e, kroz vjekove, i nikada ne će prestat da se obnavlja. Na Postjednjoj Većeri, uoči svoje stvarne muice i smrti, Ti si pod prilikoma ljubeva i vina ostavio svoje Tijeło i svoju Krvu, da uvijeći hraniš i laćdaš sve one, koji dolaze Tvrjednju tvoju. Ostavio si, Gospodine, samoga sebe u Oćstavju Ljubavi, da budeš s nama, da Te primamo i oćjenimo, da naszademo, da je Tvoj život u maloi duši. O, nisu samo ćestri tisuće ljudi primili iz Tvojih ruku ćudeni poklon: milijuni ga primaju — nećevno ljudićki narasćati, koji su živjeli, koji sada žive i koji će živjeti do svrćetka svijeta. Sve to, koji Tebe priznaju, svi, koji Tebe traće, svi, koji sluđuju ljubavi i dobrote, svi sa oni pozovući k Tebi. Svima, svima bez razliće. Ti se milosrdno daješ, da nitko ne propadne, da nitko ne taguje, da nitko ne ostane sirotan. Ćudo Tvoje veliće, svete Ljubavi, zbiva se svakoga dana, u svakome zivu, u svakome ćasu zbiva se postavno u svijetu, gdje živi Tvoja Rijeć. Ovo divno ćudo tješi naše bol, proćida naše snage, vodi nas i ćuva na zemlji. Ovo je ćudo Tvoje prisutnosti, Gospodine, među nama i u nama, zalog naše najveće, najpotpunije radosti, jer nas Ti ljubii, jer smo Tvoji ćovjekie.

Proslava biagdana SV. ANTUNA

U srijedu, 13. lipnja, odrćat će se na Sv. Duhu u Zagrebu proslava S. Antuna. Priće pćde: Tibe sv. Misa u 5, 6, 7, 8, 9, i 11 i pol u 10 sati prigodna propovijed i pontifikalna Misa. Poćilje pćde: U 5 i pol sati biagdnoiv lilićana i djeca. U 6 sati svećana sv. Misa i propovijed na ćoru se pivra šestogodišna Misa od Dominika Stilla. Poćilje Misa biagdnoiv i ljubljene rećitavja sv. Antuna.

PODLISTAK NAISGURNIJE ORUDE

Strojevi ogromni i teški s raznim kotaćima i polugama do najmanjih dijelova svi su u pogonu. Tvornica radi. U najvećoj prostoriji svako je kod svog posla. I svi stala. Kao da nitko nećta, poznaje je dobro. S rijećima ne će poćiti ništa. Jelka je razmisljala... I oćlućila se na najuspješnije orude, na ljubav. Iskazvat će Daniel djelotvornu ljubav, gdjeđog joj se pruđi prilika, spremna odrćicati se vlastite ugodnosti, samo da koristi Daniel i unaprićdi njeno duhovno dobro. Jelka ustrajno provodi svoju odluku. Povećuje svoju dušu s ljubavi i žrtvovanjem, da Daniel lakše približi Bogu svom — na pomirbu. Nadala se mnogo.

Nakon radnih sati rado bi ostajala duļje, da pomogne Daniel oćlitiđi stroji i pripraviti ga za novi rad. I kod za-

ćli znak nosi... O vratu joj visio zlatni krić, uspomena na sv. Potrvudu. Da, Jelka bi tako rado prvela Danicu k vjećnoj Istri i vrelu jedine bprava nauke. S Danicom je teško govoriti, poznaje je dobro. S rijećima ne će poćiti ništa.

Jelka je razmisljala... I oćlućila se na najuspješnije orude, na ljubav. Iskazvat će Daniel djelotvornu ljubav, gdjeđog joj se pruđi prilika, spremna odrćicati se vlastite ugodnosti, samo da koristi Daniel i unaprićdi njeno duhovno dobro. Jelka ustrajno provodi svoju odluku. Povećuje svoju dušu s ljubavi i žrtvovanjem, da Daniel lakše približi Bogu svom — na pomirbu. Nadala se mnogo.

Nakon radnih sati rado bi ostajala duļje, da pomogne Daniel oćlitiđi stroji i pripraviti ga za novi rad. I kod za-

jednoliceg stola odrćujuće se bolje hrane, ćesto bi, da joj lakše pruđi, traćila biljnu Danicu. Zaćlućila bi Danicu od odgovora i kćvetova, a kad je Jelka jednog jutra kćlitićki njezin stroji sprevla i vrtjedobama, nije više bilo teško Danicu pogoditi, ćlja ju to ruka zavrselila.

Danica je sve više oćjetkala toplinu posebne ljubavi iz Jelkine srca. Druga joj bila, zato je sad ona traćila Jelkinu biljnu. A Jelkina došetljivost u ćarovima svoje dobrote, u slinim pažnja-ma i malim uslugama kao da nije imala granica. »Zar ne ćeš danas sa svojim ćarovim poći, ćakaju te?« »Ne ću s njima, radiće ću s tobom!« odvetaći Danica. »A ja ću danas i u ćrkvu.« Ćasak ćlutnje, a Danica će oćlućno: »Ja ja ću s tobom u ćrkvu!«

Ze savim nešto drugo, nego kad se ćlani, ono, što je nekome ćasovito željeće i najugodnije, one znaće, da se odrćićno svrge, što se protivio povjerenju, koje na nas drugi stavljaju, svemu, što ćni jad i nevolju onima, koji su upućeni na nas, zbog naćina našega života. Tko dakle hoće da bude vjeran i savitva plemenitostu svoga srca, taj mora ći spreman na vremenolje šćice i gubitke. Svaki mladi protivio ćovjek, treba da stojl kao naćeti: »Rijeći muća nema da stoji kao ćvrti stalu, i stieak njegove ruke neka ti je ćutljiva zakletva.« Tekuće se to izdrži u danjnim svijetlu. Ali što se, tko ne drži, što postiće da ćleže zać, udaljiti se od ćetine i od

naćelnosti. Njegova će vjernost biti svaki ćas pokolebama. Tim više je to zato, što se vjernost nić u najredim slućajevima, ne hvati i ne nagraduje. Tako je te bilo gotovo uvijek.

Mi ćeće ćlanoći, ćakajće hvatić vjernosti, ne proćilje vremenolje od toga ne koretći, ako se njihova vjernost nije nagradila u prekogrobnom životu. Pa i nama što bi koretćila naša vjernosti, koja je skopćana s tolikim odrćicanjem, kad ne bi držali u našoj nutrojnju pćradi poćunosti, na koju nas postiva Ćas Bođji. I kad ta vjernost Bo-ću, a protivna našim oćjetkama i će-ćinama, ne bi postevćivala naš život i ćlana, ne bi sretnim već i na 1911.

Ponovili se zajednićki koretći u ćrkvu a da Jelka nije blakada Danicu nagovarala, pa ni zvala ju. Na izlazu iz ćrkve priznala bi Danica, da joj je ugodno slućati skladno ćrkveno pćjevanje u pratnji orgulja. Jelka bi radome potvrdila njezinu vanjsku općanjanje; dođje je u duđi goľju ćvrtu nadu da će vjećna Ljubav i dublje proćljetiti u Danicinu dušu ne samo hladnu i nemamu za vjenke ćetne nego i protivoljku. Ustrajna molbova za Danicu s djelotvornom i dobrovoljom žrtvom bit će njezin namitaji zadatak.

All vjećna Ljubav, koja se ne će mnogo mećti i ne da se nadvladati milosrdna i dobrotom, iskoretćila jećna, kad je Jelka tješi i bez ranog i rćljić dođje, da bila vjećak Danicine ćeće i rećitavje — kod stola Gospodnjeg.

IV. NEĐJELJA PO DUNOVIMA

10. VI. 1951.

Današnje sv. Evanđelje pripovijeda (Luka 5, 1-11), kako je Isus sjeo u Simonovu ladu i iz nje propovijedao na brodu, a onda je rekao Petru, nekak baci mrežu na lov. Petar se je nekad, kao i drugi, prošlu noć nije našta ulovio, ali na riječi Isusovu bašao se mrežu i ulovio veliko množstvo ribe. Tako, da se mreža provalila. Petar se poboja Isusa, a Isus mu reče: Ne boj se, od sada ćeš lovit ljudi.

1. Odvjesni! na pućinu, veći Isus Petru ribaru. I nama dokučije: Veselj! na pućinu, u visine, k nebu, a nemoj zaronivati u zemaljske stvari. Tež! i stremi za višim savršenstvom, tvoje se cilji nekaži visoko. Pozvani smo u vječnost u besmrtnost, do Božjega Zlatog gora! Osvjetimo se od svjetla, žitj žerila i tjelesnih zamamnosti! Prezirimo prolazno, hitimo za nebeskim! Krist je naš krmilar i admiral. Idimo za Njim, kudgod nas vodi.

2. »Svu smo se noć trudili i nismo našta ulovili.« Tako i mi prolazimo, kad bez Isusa lovimo i bez Isusa radimo. Bez Njega nam je sav trud uzalud. Bez Njega nam je svaki rad bez plomenika radili dan, noć, i svaki rad bez Njega ako ne za ovaj, a ono svakako za drugi svijet. Uzalud je, ako se trudimo bez dobre nakane, ako ne marimo za čest Božju, ako nismo u milosti Božjoj, a još više, ako radimo po noć, t. j. u stanju teškoga grijeha, sa zlom namon, uz pomoć knesazeme i za njegovo korist. Čuvajmo se od djela tame.

3. Na svoju riječ baci sv mrežu, veći Petar. Nije se bačti smrti, što čitaj noć nije našta ulovio. Oslanjan se na Isusove riječi, sluša Ga, i gle, njegovo pouzdanje bude nagradno, stiču mu se obilan ribolov. To je plod kršćanske poslušnosti i pouzdanja. Jednim činom takove poslušnosti više čemo dobiti, nego s tisuću dobrih djela, koje smo izveli po svojoj volji. Bog nagraduje u nebu najviše poniznu poslušnost. Budi dakle poslušnan Bogu, vrši Njegove naredbe i drži Njegove zapovijedi, pa ti ne će našta manjkati i dobiti ćeš svu svoju obilju.

4. S poslušnošću kod Petra bila je spojena i poniznost. Kad je Petar na riječ Isusovu ulovio veliku množinu riba, osjećao se nevrednim tolikog božanskog dobroćinstva, pa je uskličnuo: »Otiđi od mene, Gospodine, jer sam čovjek grešnik.« Tako treba da i mi kažemo, kadgod Bog nad nama izvrši čin milosrđa i ljubavi: Gospodine, nisam dostojan, jer sam čovjek grešnik. Ne će On zato od nas otići, nego će i mi raditi kod nas ostati, što se više pred Njim ponizimo. A mi ćemo biti sretni u Njegovoj blizini.

Bl. Ana Marija Taigi

Rođena je 29. svibnja 1768. u Sieni u Italiji. Oca (tekarnik) pao je na prosljeđi štap, pa se sa ženom služio u bogatim kućama u Rimu. Blaženica je šest godina bila radnica u svileni, a zatim sobarica u palači Muttii. Tu je upoznala Domnika Taigi (Tadzi), radnika kod velikaša Chigi. Za njega se udala 7. I. 1790. Ovaj je par bio potpuno ne različit po duši i navikama. Domnik je dočakao bježenje, ali grub, bezobzirni i nasilan. Poput sv. Marka Blaženica mu se pokoravala kao samom Gospodinu.

Ana Marija je bila lijepa. Zato se Domnik volio s njome javno pokazivati. Kupovao joj je lijepe haljine i nakit preko svojih sredstava. Ona je to podnosila, da mu oduži, ali ju je počela uzemljavati savjest. Učinila je veliku ispravku i odučila živjeti samo za Boga. Ušla je u Třeđ red i postala svetica. Vršila je teška pokornička djela, bježavala se, postila i savjesno obavljala svoje dužnosti.

Bog je Anu Mariju obasuo izvanrednim milostima. Ona spada u red najvećih Svetica mističarki, kao što su sv. Terezija Velika, sv. Katarina Špijska i druge. Često je bila u zanosu (ekstazi). Imala je viđenje čudesa koja su bila i to je jedinstveno čudo u povijesti Svetaica. Kroz 47 godina Blaženica je, kadgod je htjela, imala viđenje sjajne sunčane kugle sa zrakama. Iznad te kugle bila je troya kruna, a koje su sa strane visjela dva velika tuma. U sredini kugle sjedjela je na stolcu žena u zanosu gledajući prema nebu. U tom je smucu Blaženica vidjela prošle, sadašnje i buduće događaje, sve po bježnje za sv. Crkvu, svoje vlastite pogreške, stanje drugih duša i svoje sve. To god je molila, da joj se razjasi. K njim su dolazili po savjet ne samo obični ljudi nego i državni razni država, svećenici, a i kardinali. Magr. Natal je kroz 30 godina blizilo njegove zjave.

Uza sve to Blaženica je bila ponizna, skromna žena siromašnog radnika. Išla je »skraljevskom stazom skromnosti«. Imala je 4 sina i 3 kćeri. Kod nje je bila i njezina majka. Imala je mnogo posla i brige. Neograničeno je bilo nježno povjerenje u Providnost Božju. Kad joj je kći Sofija otišla udovicom, kćer k sebi nju, otišla šestoro djece, a njezinu dvoranicu. Sofija se bojala odlaka na četiri mjesec, ali ju je Blaženica korila: »Kako se ti malo pouzdaš u Boga! On nikoga ne ostavlja. On će se za nas brinuti! I sve će nam dati, što nam treba.«

Blaženica je često radila kod drugih, jer je Domnik imao malo plaću. Nudili su joj bogate darove, ali je ona to uvijek otklonila. Htjela je ostati siromašnom. Mnogo je trpjela od duhovne suhoće.

U obitelji je često dolazilo do nesuglasica. Muž je kasno dolazio kući s posla, gotovo redovito lica ponoć, umoran i nezadovoljan. Ona ga je uvijek čekala, da ga posluži i podvori. Svojom blažošću i strpljivošću Blaženica ga je razvedrila. Njezini roditelji bili su nepodnošljivi, pa su se često svadili s njezinim mužem. Sve je nesuglasice Blaženica smirivala svojom ljubavlju i suću. Inače se u obitelji uvijek obavljala zajednička molitva, osobito sv. Krunica. Zajednički su šli k sv. Miš. I Domnik je bio pobožan i bio je Boga.

26. X. 1836. Blaženica je teško oboljela. Magr. Natal je svaki dan slušao sv. Msu u njezinoj sobi i davao joj sv. Pričest. Primivši Posljednju pomast ona je umrla u petak 9. lipnja 1837. u 69. godini. Još za života svi se štivali kao svetici, a pogotovo poslije smrti. Njezina je tijelo ostalo neraspodijeljeno. Bena Benedikt XV. proglašio ju je blaženom 30. V. 1920. Domnik ju je preživio za nekih 12 godina. Uvijek je se suzama pripovijedao zgrade iz njezina života i završavao: »Učinila, to je bilo dobra žena.«

GIUSEPPE VERDI

PRIGODOM PEDESETGODIŠNICE SMRTI

Giuseppe Verdi rođo se u selu Le Roncole blizu grada Bussato u Parmlu 10. listopada 1813. Rođen od dobrih katoličkih roditelja i sam je bio odgojen u katoličkom duhu. Već kao dječak pokazivao je veliko zanimanje za glazbu. U djetinjstvu posluživao je kao ministrant u crkvi. Svećenici su ga smatrali više puta opominjati, da se za

vrijeeme sv. Mise i drugih crkvenih funkcija ne okreće, jer se bi mladi Verdi svaki put okrenuo, kad bi začuo da govori neki koji je komad. Uvijek je stignjela glazbeno trgovcu Barezzi, glazba otišla je da se upiše u mlinskog konzervatorij. Međutim, tamo nije bio primljen. Ni danas se točno ne zna, koji je tome bio razlog. Poslije toga obraća se kapelniku Vincenzu Lavignij. Pod njegovim nadzorom i vodstvom stekao je mladi Verdi solidnu spremu u cjelokupnoj glazbenoj teoriji. Godine 1836. postaje kapelnik u Bussato. Te je iste godine otišao kler spomenutog Barezzi. U braku je doživio veliku nećaku: umire mu dvoje djece, a zatim i žena. Kasnije ulazi za ženu vrlo učenu i dobru Giuseppinu Streppon.

Verdi je bio čovjek čvrsta karaktera, prezirao je ulizivanje, nije marilo, što će mu tko reći ni u primao teži savjet. Sam o sebi piše: »Previše sam otkret, odlučan, kadkada i srdit, pa ako sam i diviji, ali nikada teški uslijem. Jest, Verdi je bio takav. Čovjek jakog karaktera, odlučan i vrlo plemenit. Bio je vooma radni i marljiv. Već u mladosti bio je takav. Njegov karakter u potpunosti se odražava i u svim njegovim djelima. Stil mu je oštar, čist, plemenit, snažan i odlučan kao i njegova duša. Godine 1868. piše on svom prijatelju Torelliju: »U mojim su djelima moje ideje, moja najdubija uvjerenja, kojih se ja ne mogu i ne smijem odreći.«

Njegov rad bio je plodan i mnogostruk. Osmi mnoštva svjetovnih djela. Verdi je napisao i dosta crkvenih djela. Uj je barem uzео crkvene teme. Glavnija njegova djela na tom području su: »Messa di Requiem«, »Pater noster«, »Ave Maria«, »Stabat Mater«, »Te Deum«, Laud«, »Nabukodonosor«, »Pezzi sacri« i t. d. Jedno od najglavnijih, a i najboljih je »Messa di Requiem«, koju je Verdi napisao (Nastavak na 4. strani)

Bog svjedoči za Sebe

Priznava svjedoči za Boga. Svemir svjedoči za Boga. Život svjedoči za Boga. Razum i znanost svjedoče za Boga.

Ovdje je međutim moguće, da nam vlastito uporište priđe. Uj ako smo našim vlastitima opažanjem, razmišljanjem, sudovanjem i zaključivanjem sposobni upoznati istinu, da Bog postoji, kako to, da ima mnogo ljudi, a među njima i po koji čovjek, koji ih tvrdi, da Boga nema. Ili pak više tako, kao da Boga nema? Istina o tome, da Bog postoji, ne spada u red onih istina, koje nemoja nikakvog utjecaja na svagdašnji život čovjeka. Naprotiv, presudnu ulogu u čovječjem odnosu prema drugim ljudima ima priznanje ili nepriznanje ove temeljne istine. Priznanje ove istine nameće čovjeku izvjesne dužnosti, koje nije baš tako lako izvršivati. Radi toga u priznanju istine o Božjoj opstojnosti ne igra samo ulogu naš razum, nego i naša volja. Naša pak volja nije uvijek pripravna, da ide potpuno, pa ujedno i razum i volja, koji je razum vodi. Naša volja se često puta radije povodi za osjećanjem, pak i za strastima, nego li za razumom. To je uzrok, da mnogi, pa i neki učenci, ne će da iz spomenutih činjenica izvedu zaključke, koji bi bili razumni i dosljedni. Sv. Augustin radi toga na jednom mjestu kaže: »Nikako ne riječe bivstvo Božje, osim onoga, koji želi, da Boga nema.«

Naravno spoznaja nam ne kaže samo, da Bog postoji, nego također i to, da Bog mora biti neizmjerljivo savršeno biće. Ovakvo općenito i samim toga kaže i to, da čovjek, kao Božji stvor, stoji u određenom odnosu prema Bogu. Kako je čovjek razum ograničen, on ne može u potpunosti shvatiti bit Božju. Iste tako čovjek ne bi mogao doći sam sebi do uređenja svojih odnosa prema Bogu na način, kako to Bog hoće. I na kraju, bez svrhunaravne pomoći, čovjek ne bi mogao ustrajati na putu svoja putovanja Bogu. U povijesti čovječanstva nije se našlo traženje kakvom narodu, koji ne bi vjerovao u to, da Bog postoji. Ali prije dolaska Krista na ovaj svijet, jedino je židovski narod, koji je bio na poseban način vođen Božjom rukom kroz svoju povijest, sačuvao ispravan pojam o Bogu. Svi drugi narodi, pa i oni najkulturniji, upali su u strahovite zablude. Običavali su prirodne sile i životinje, a čigijama, pa i sasinim zločinima su vjerovali da vrše službu Božanstvu. Uzasnavajući se od stanja, u koje je čovječanstvo upalo, grčki filozof Sokrat, na jednom mjestu kaže: »Moramo strpljivo čekati, dok netko dođe, da nas pouči, kako ćemo se vladati prema Bogu i prema ljudima.«

Ova Sokratova izjava nam svjedoči ne samo to, da čovjek svojim razumom može spoznati istinu o tome, da Bog postoji, nego također, da čovjek svojim razumom uviđa potrebu, da nam se sam Bog objavi, da nam objavi tajnu svoje bite i da nas pouči o našim odnosima prema Njemu, o putu, po kojem se k Njemu dolazi. Uslijed ne-vjersnosti naše njezga razuma i uslijed slabosti naše volje religija, koja bi se oveljala samo na naravnu spoznaju Boga, ne bi bila potpuna, a uslijed toga ni dovoljno pouzdana, a nitij svim ljudima dostupna.

Svemoguć i predobri Bog stvorio je čovjeka i u njegovo srece usadio neutaživu težnju za apsolutnom istinom, beskrakom dobroćom i savršenom ljepotom. Predobri i preumudi Bog nije nam ostavio istinu, čija su ta i takav. Kao jarku ltu u traženju ostvarenja ove svoje težnje, Bog je objavio čovjeku samoga sebe, objavio mu je svoju bit i svoju narav, objavio mu je put, koji će ga dovesti do njegove konačne svrhe i dao mu je potrebna svrhunaravna sredstva, da može na tom putu ustrajati do konca. I onda, kada je čovjek prezreo Boga, kada je istočnim grijehom svojevoljno prekinuo svoj sinoviti odnos prema Bogu, pa uslijed toga umano i čudovredno zapao u tamu smrti, Bog ga nije prepustio samome sebi. Kada se navršila punina vremena Bog je pošao svoga Sina, da objavi čovjeku istinu, kojoj se čovjek izneverio, da mu poukaže put spasenja, koji je čovjek bio napustio. Svojm životom, svojom smrću i svojim uskrsnućem Krist nam je dao svjedočanstvo za istinu, svjedočanstvo za Boga.

Stanko Vraz

Ovih dana naše prve kulturne ustanove svećano slave zgodniji smrti Slovenca Stanka Vraza, koji je u doba ilirskog prepodava postao hrvatskim književnikom i uz Petra Preradovića bio najznačajnijim ilirskim pjesnikom toga razdoblja.

Stanko Vraz je dočakao velike hrvatske gostoljubivosti, jer da se nije u hrvatskoj sredini dobro osjećao, sigurno je, da ne bi ovdje ni ostao, a kamoli još i postao hrvatskim pjesnikom. Međutim, malo je ko znao, da je jedan od najvećih prijatelja, a i dobroćelivci Vrazovih bio baš jedan katolički svećenik, tadašnji župnik u Marjli Blaženici, tadašnji opat i »nestor hrvatske književnosti« Ivan Krizmanić, vrlo naprobran čovjek. U njegovu se rodoljublju kuću vrlo rado i vrlo često zaljetali ilirci, a među njima i Vraz. Njega je ovdje prvi uveo ilirac Dragutin Rakovac. Tu je proveo mnogo vremena komponirajući svoja djela. U Vrazovaj Lisinski, a dovedli su ilirci ovdje i odlične strance, da bi u djelatnom hrvatskom društvu provedli koji ugodon čas. Tako je u ožujku 1841. došao na Blaženicu glasnika ruzni stari, stari Ismail Ivanović Sreznjević. On je kćerku te i opisao u »Casopisu Česko-

ho Museum«. Na sastančima u Marjli Blazenci, kod staroga opata, koji je i sam bio književnik, izvršili su ilirci i mnoge predavanja za osnutak »Matice ilirske« (danas »Matice Hrvatske«, koja je osnovana g. 1842.

Opet Ivan Krizmanić imao je brata Stjepana, koji je po zvanju bio oficer. Kad je ovaj kao klerik nastupio u službu, čajem umro, uzeo je opat Krizmanić u svoju kuću njegove dvije kćeri: Dragolju i Paulu, te se bratnu za njih uz. god. Paula je kamije postala suprugom ilirskog vođe dra Ljudevita Gaja, a Dragolja je ona glasovita »posrestiteljica Dragolja«, koja je također imala velik utjecaj na Vrazovo književno stvaranje.

Godine 1842. pjesnik je bio teško bolestan, pa je Dragolja, tada djevojčica od osam godina, obavila molitve u crkvi pred kipom čudotvorne Majke Božje za njegovo zdravlje i priložila na oltar krasnu kitu svjetlog cvijetka. Taj je čin na Vraza neobično djelovao i kad je ozdravio, tapjevao joj je iz zahvalnosti sonet »Djevojičje D-«.

Mogli smo dočeti s punim pravom reći, da je tako i gostoljubivi dom jednog katoličkog svećenika mnogo, a možda i najveće pomoćno, da je Stanko Vraz završio Hrvatsku kao svoju drugu domovinu.

LJUBAV

Bog je beskonačna velična, neizmjerena mudrost i moć, nescrpiva ljubav, dobrotu i ljepotu. On je savršeno stvorenje na vrhuncu.

Milostivo u čudu pred Božjom svetnošću, kojom je On stvorio i uređio svjetove. Po svojoj mudrosti i moći, ljubavi i dobroti i nas je stvorio. Kao je sv. Klara umrla, zaključila modva njezina života bila je: «O Bože, ja Ti zahvaljujem, što si me stvorio.» Njoj je stajalo pred očima ovo veliko dobročinstvo Božje sve do sumraka svijeta.

Kako li nas Bog ljubil da nas otkupi, dao je na smrt svoga jedinorođenoga Sina. Najvećima se treba čuditi, što nas Bog još i kao grešnike ljubi; dakle još i onda, kad mi ne samo zahvaljujemo da Mu zahvalimo na Njegovim dobročinstvima već na njih uzvrćamo nezahvalnošću.

Bog dušu resi posvećujućom milošću i čudorednim krplostima, kao ona je izgubljena, svoga novim ruhom. On ga brani i pomaže u svom životu. Običaje mu vječno blaženstvo: «Ja ću biti tvoja plaća.»

Kad se promatra ta velična, savršena, ljubav i dobrotu Božja, onda se u čovjeku rađa ljubav i zahvalnost prema svome Stvoritelju i najboljemu Ocu.

Kad nekoga ljubim, onda od osobe, tim ljubim, izlazi privlačna snaga. Ona me privlači. Ja joj se svojom nutrinjom i vanjskom pogledom.

Ljubav je silna sposobnost u ljudima. No ona se ne može sama od sebe razviti, ona mora imati nekoga, koga se ljubi. Samo u ljubavi i po ljubavi dolazi čovjek do savršenosti.

Kad čovjek ljubi Boga, onda se on udružuje s Njime svojom umom i svojom voljom. Umom, koji traži istinu; svojom poznava Boga izvor svake istine; svojom voljom, koja ljubi dobro, te se udružuje s Bogom, koji je izvor svakog dobra. Tim bija udovoljeno svim zahtjevima, i umnim i voljnim; prestaju sve želje, nastaje nužno potpuni mir, nezrećivo blaženstvo.

Tko ljubi Boga, vrši Njegovu svetu Volju; čuva se grijeha, čini dobro, ne križ svoga mirno i dostojanstveno, ljubi Boga nada sve, a bližnjega svoga kao samoga sebe.

Bez ljubavi, sve je duhovno znanje tašna. Bez ljubavi nema samozajete, nego samo ružna sebičnost, strast i oholost.

Po ljubavi nalaze i pale duše svoj put i duboko obesjelačena srca svoje plemstvo. Sveta ljubav vodi srec, ograda se od zabluda, razgoni svaki nered. Sebičnost se preobražuje u velikodušnost, oholost u poniznost, strast za slavom i zabavama u nartvenje i samozajetu te gorljivost za čast Božju. Po ljubavi duša se oslobađa od okova izpraznosti, postaje slobodna kao neka vladarica, koja nečim nam usrećujući linau.

Tko na Zemlji savršeno ljubi, već je pokladio okove vremena i prostora: on je već u vječnosti. Tko na Zemlji savršeno ljubi, on je izvršio Zakon i Proke: za nj je sud na času smrti suvošan, jer on je već pun Boga, koji je vječna ljubav. To je i temeljna misao sv. Terezije od Djeteta Isusa.

Ljubav je biljka, koju je Bog iz svojih njezina procvata na Zemlji. «Bog te ljubavi» (I. Iv. 48). Ova Božja ljubav je: Božji život, sama Njegova narav. Ali ljubav je i život i potreba ljudske duše; njezina neodoljiva težnja. Kad je ljubav uređena, onda je i duša dobra, čelji je čovjek svet. Ako je ljubav neuređena, onda u duši vladaju nemir i čelji je čovjek zao.

Djelo posvećenja sastoji se u tome, da se Bogu pokloni čeljo srec. «Ljubiti i radi što hoćeš, rekao je sv. Augustin. Jer, ako Bogu ljubiti, onda ćeš i vršiti djela ljubavi, izbjegavati čes zlo i opasnosti, koju usmrću ljubav.

Iz katoličkog svijeta

DAN MIRA pravi vijen je svečano dne 5. svibnja u Francuskoj. Dan mira slave francuski katolici prvi put ove godine. Na proslavi prisustvovalo je pariški nadbiskup Feltin, papinski nuncij i korejski svećenik Hoang, koji je priložio simboličnu žrtvu u obliku dvaju goluba.

300 GODIŠNJICA rođenja sv. Ivana de Salle svečano je proslavljena u Parizu. Na svečanosti redar bratice kršćanske škole, koji je osnovao sv. Ivan de Salle, prisustvovalo je i predstnik francuske vlade, koji je ovom redar i službeno priznanje francuskog naroda.

SESTRA PLACIDA VIEL je kongregacije sestara kršćanske škole, proglašena je 1. svibnja o. g. blaženom. Sestra Placida rodnom je Francuskinja.

PROFESOR TAKASHI NAGAI, katoliki japanski učenjak, umro je nedavno od atomske bolesti, koju je dobio prilikom bacanja atomske bombe na japanski grad Nagasaki. Film «Zvona iz Nagasaki», koji prikazuje život ovog velikog učenjaka i povijest njegova obraćenja na katoličku vjeru, prikazuje se po Japanu s velikim uspjehom. Postojeće kopije ovoga filma nisu dovoljne, da podmiri potražnju, koju dolazi iz skoro svih japanskih gradova. Prof. Takashi Nagai je oporučno određio, da se njegovo tijelo po smrti preda učenicima i liječnicima radi preučavanja učiteljskih atomskih zračenja na čovječji organizam.

«INSTITUTUM DIVI THOMAE» — zove se katoliki znanstveni Institut u američkom gradu Ohio. Ovaj Institut se uglavnom bavi proučavanjem biologije živih bića. Znanstveni ugled, koji je stekao ovaj Institut svojim važnim iznašaćima, uvelike je podigao ugled katolikičenjaka u američkom znanstvenom svijetu. Institut se uzdržava prilozima katolikičkih vjernika biskupije Cincinnati kao i autorskim honorarima, koje dobiva za svoja znanstvena iznašća. Ovih dana je ovaj Institut svečano proslavio 25. godišnjicu svoga rada.

PONTIFICIA ACCADEMIA ECCLESIASTICA — zove se papinski zavod, na kojem se spremaju kandidati za papinsku diplomaciju. Ovu je Akademiju osnovao papa Klement XI. pak je ovih dana na svečan način proslavljen 250. godišnjica njenog rada. Sadašnji sv. Otac Pio XII. bio je svečevremeno profesor diplomacije na ovom zavodu. Povodom ovoga jubileja sv. Otac je uputio predsjedniku Akademije Mons. Paolo Savino vlastoručno pismo, u kojem među ostalim kaže: «S opravdanim zadovoljstvom možemo konstatirati, da je Akademija u ne kratkom razdoblju svoga života odgovorila svome zadatku pripravljajući i odgajajući svećenstvo, koje je imalo primiti najodgovornije službe u Crkvi, prilagođavajući potrebama vremena poglode, shvaćanja, običaje i učenje, se pri tome vjerno, s dosljednom privrženosti, svoja tradicionalna programa.» Tim povodom je u palači Apostolske Kancelarije u Vatikanu održana svečana proslava ovog jubileja, na kojoj je pročitano pismo sv. Oca. Iza toga je Mons. Montini, zamjenik sv. Oca u Državnom Tajništvu, održao govor o sadašnjem značenju i zadacima ove važne crkvene ustanove. U srijedu pak 22. svibnja sv. Otac je primio u audijenciji profesore i pitomce ove Akademije, koji su Mu tom prilikom izrazili svoju duboku zahvalnost za pažnju, koju sv. Otac pokazuje njihovoj zavodu.

«LA UNION». Tako će se zvati novi katolikički dnevnik u Equadoru, koji će početkom listopada početi izlaziti u gradu Quito.

U tome je duboki razlog najveće zapovijedi: «Ljubiti Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom mišlj svojom, i svom snagom svojom, a bližnjega svoga kao samoga sebe.» Zbog moderne reči ideal je svoga vođa najveća — koliko je to moguće ljudskoj duši — spoznaja i ljubav prema Bogu, te najveća sličnost s Njim, koja iz toga proizlazi.

SESTRE SVETOG JOSIPA OD PRE-SVETOG SRCA, jedna australskija kongregacija, otvorile su u Sidneju najmodernije roditelje, koje postoje u Australiji. Roditelji ima 100 kreveta, a zidano je tri godine. Vlada Novog Južnog Welsa potpomogla je gradnju ovoga roditelja.

OD UKUPNOG BROJA STANOVNIŠTVA u Sjedinjenim Američkim Državama samo 54% su izjavili, da pripadaju nekoj vjeroispovijesti. U američkom Senatu ima 9 senatora katolika, a 6 senatora su izjavili, da ne pripadaju nikakvoj vjeroispovijesti.

SVETI OTAC je u nedjelju 29. travnja uputio radio poruku južno-afričkim biskupima, koji su se sakupili u gradu Cape Town povodom konstituiranja redovite crkvene hijerarhije u tim krajevima.

NA SVEČAN NAČIN je izvršena u nedjelju 29. travnja beatifikacija 23-to-rečje tonkihlikih mučenika. Svečanost je, kao i obično, obavljena u bazilici sv. Petra. Ovoj svečanosti su prisustvovali brojni hodočasnici iz raznih krajeva, a među njima i jedna delegacija katolika iz Vietnamu domovine novih Blaznika. U srijedu 2. svibnja sv. Otac je primio ovu delegaciju u audijenciju i održao im lijep govor o novim Blaznicima.

POVODOM 300-GODIŠNICE katolikičkih misija na otoku Ceylonu održana je u jednoj rimskoj crkvi svečana služba Božja, za koje su pjevane svete pjesme na jezicima konkani, tamil i marathi, t. j. jezicima ceylonskih urođenika.

UTORAK PRVOG SVIBNJIA bili su na svečan način, u prisutstvu sv. Oca, pročitan i sv. «Tuto» dekreti za proglašenje svetima blaženih Ignacija de Laconi, kapucinskog brata lajka, Emilije de Valar, utemeljiteljice Instituta sv. Josipa od Prikazanja i Marije Dominike Mazzarella, suutemeljiteljice Kongregacije sestara kćeri Marije Pomocnice. Osim toga istom prilikom su bili pročitan dekreti, kojima se priznaju čudesa, koja su se dogodila na zagovor blaženog Antuna Marije Granelli, biskupa iz Bobbie i blaženog Franje Ksavera Marije Bianchi, redovnika iz ruda bran-bita.

KATEDRALA U ANCONI, koja je bila bombardiranjem oštećena za vrijeme rata, sada je popravljena u svibnja na svečan način ponovno predano bogoslužju.

PARLAMENT U COCHIN-TRAVANCORA u Indiji je sa 30 protiv 26 glasova odbio prijedlog zakona o ograničavanju poroda. Da se ovaj zakonski prijedlog odbije, najviše se zauzimao tadašnji ministar financija John A. J. katolik.

LJECNIČKE MISIONARSKÉ SE-STRE, koje imaju svoje središte u Sjedinjenim Američkim Državama, imaju 11 svojih ustanova u Americi, Aziji i Africi. U njihovim bolnicama prošle godine je bilo 4.625 porođaja i izvršeno je 5.000 hirurških intervencija, od kojih su njih 1.227 bile teže naravi.

NAŠI POKOJNICI

Hené Milan, umirovljeni svećenik dakovačke biskupije. Rođen 29. VI. 1870. u Virupliti. Zareden za svećenika 26. VI. 1894. Službovao je u raznim mjestima dakovačke biskupije do smrti. Umro u Slav Brodu 13. III. 1951. Bio je vrlo dobra stica prema siromasima. Počivao u miru!

Horvat Franje, župnik u Hrvatskom Selcu, umro 19. IV. o. g. u Selcu. Rođen u Sv. Jani kod Jastrebarskog 1881. zareden 1907. Kao poslije u Selcu. Strpljivo kao župnik, a poslije u Selcu. Strpljivo kao podnosio reumatizam, koji ga je iznakažilo. Živio je veoma siromašno. Uzdrživao ga rođaci iz Amerike. Pokopan je u Sv. Jani. Pokoj mu vječni!

SVEČENIČKI CIVIL, novi, prodaje se, Upitati ulica 8. maja 48.TI.

Giuseppe Verdi

(Nastavak na 3. strani)

prigodom smrti svoga velikog prijatelja A. Manzoni. Iako je ovaj djelo opernog i dramskoga stila, ipak je ono puno religioznosti. Prema riječima Haskelja, «Messa di Requiem» sigurno je jedno od najreliгиозnijih djela uopće. U tom djelu jasno su izraženi strah od vječne osude, sudnji dan, ushit u gledanju vječne slave i veselja. Verdi nam stavlja pred oči čelju seriju slika u mnogim varijacijama s lica i obličjem tonovima. Pokretni su puni ritmički iलगрунички, produkti i melodioznosti. Čelja kompozicija nas nagoni na pomisao, da se pred nama nalazi sad «Tintoretto sa svojim kletom, sada opet «Sud» od Michelangela, sada opet osjećamo, kako nam se kosu diže, kao da čitamo jezive prizore iz Dante-ova «Pakla». U jednu riječ, Verdi je potpuno proživio misli sv. Pape za mrtve i nada je to presko na misle: «Kada plemenito djelo, — pše on svomu prijatelju Plave-u — saze mi teku iz oči, ja osjećaji i uživanja su nezrećivo.

Evo što pše nedavno o Verdiju Giovanni Casini: «Prošlo je pedeset godina, odakle je Giuseppe Verdi ostavio ovu zemlju, da ude u nesekne harmonije, da uživa plod svojih dobrih djela u kraljevstvu vječnog mira i pravde. Bio je čovjek zdrave duše i zdrava ličja. Ako se kaže, da je glazba glasa Božji, onda je Verdi primio taj veliki dar Božji i pokoravao se je glasu vječne Pravde. On je bio vrlo čedan i prezreo je ljudsku slavu i pljeskanje. Odbijajući zemaljske časti, on je htio poklanjati ljudima, da čast i slavu treba iskazati samo Bogu koji je i njemu dao, da stvara takva divne kompozicije.

Nekoliko izreka Verdijevih o glazbi i umjetnosti:

«Što kada znače — pše de Sanctis-u — ove škole, ove predavače u pjevanju, harmoniji, ovi germanizmi, Italijanizmi, wagnerizmi i t. d. i t. d. Muzika je nešto više... Vam ste muzika... Publika se ne brine, kakvim ste se vi sredstvima služili!... Ona nema predavača o raznim školama... Ako je lijebo, aplaudira. Ako je slabo, zviždi. To je sve. Muzika je općenita. Stalbi i čeljadlake muzike su pronaći škole i sisteme!!!

Ne, ne, nema muzike ni talijanske ni njemačke ni turške... ona je MUZIKA!!!

Koja im korist?

U Chicagu održan je 1923. g. glasoviti sastanak desetorice najbogatijih ljudi u Americi. Ona su im mnogi zavidali i željeli biti na njihovom mjestu. Dvadeset i sedam je godina prošlo od tada i evo što se dogodilo s ovim velikanim novca:

Predsjednik čeljnog poduzeća Charles Schwab izgubio je svoje iznanje i zadnjih pet godina prije svoje smrti živio je od pozajmljenog novca, kojeg nije nikada vratio.

Predsjednik najvećeg američkog osiguravajućeg društva Samuel Insull umro je bez centa u džepu u inozemstvu, kamo je pobjegao radi pronevjeranja.

Predsjednik najvećeg plinakog poduzeća Howard Hopsan nalazi se u ludnici.

Najveći trgovac plinikom Arthur Gutten umro je u inozemstvu prezaduzen.

Predsjednik burse Albert Fall pušten je nedavno iz zatvora Sing Singa, gdje je indražio svoju kaznu.

Najmoćniji čovjek u bankarskoj Wall Street Jesse Livermore, predsjednik međunarodne banke Leon Fraser i kupnik monopolista John Krueger pobijili su samoubojstvo.

Dakle svi osim jednoga završili su život na vrlo žalostan način. Ti su ljudi znali stići novca u ljudski svijet, i ni jedan od njih nije se znao njemu služiti.